

วัดศรีหลวงแจ้ซ้อน

วัดศรีหลวงแจ้ซ้อนเดิมมีเพียงองค์เจดีย์ร้างบริเวณโดยรอบเป็นป่า ต่อมาครุบาเจ้าวัชรปัญญาได้รุดงค์ปักกรดในบริเวณนี้ จึงคิดพัฒนาให้กลับคืนเป็นวัด ดังนั้นครุบาเจ้าวัชรปัญญา พร้อมกับเจ้าแสนเมืองลือโลก และคณะศรัทธาชาวบ้านได้เดินทางมาขออนุญาตเจ้าหลวงเมืองลำปางเพื่อสร้างวิหาร โดยมีครุบาอสิงวิติก วัดพระยืน จังหวัดลำพูน เป็นผู้ออกแบบ และครุบายาวิชัย วัดบ้านถ้ำ อำเภอเมืองปาน จังหวัดลำปาง เป็นช่างผู้ควบคุมการก่อสร้าง ซึ่งได้เริ่มทำการก่อสร้างในวันศุกร์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ เหนือ จุลศักราช ๑๒๑๙ (พ.ศ. ๒๔๐๐) และเรียกชื่อว่า “วัดป่าไผ่” ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นวัดศรีหลวงแจ้ซ้อน

พื้นที่บริเวณภายในวัดมีออกแบบแผนผังการสร้างศาสนสถานที่สวยงาม สร้างวิหาร และเจดีย์ ไว้บนเนินดินที่สูงกว่าพื้นที่ปกติ ซึ่งทำให้ตัววิหารและเจดีย์มีความโดดเด่น ดึงดูดสายตาผู้ผ่านไปผ่านมาได้เป็นอย่างดี

วิหาร มีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมแบบล้านนา ตัววิหารตั้งในแนวทิศตะวันออก-ตก โครงสร้างของหลังคาสันนิษฐานว่าแต่เดิมมีลักษณะหน้า ๓ หลัง ๒ คือ การซ้อนชั้นของหลังคาด้านหน้าซ้อนลดหลั่นกัน ๓ ชั้น และด้านหลัง ๒ ชั้น และผืนหลังคาซ้อนลาดเอียงลงด้านข้าง ๒ ด้าน ต่อมามีการสร้างมุขหลังคาเสริมออกไปข้างหน้าวิหาร เพื่อคลุมบันไดไม่ให้ถูกแดด – ฝน

ภายในวิหารประดิษฐานพระประธานองค์ใหญ่ พุทธลักษณะเป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยปูนปั้นลงรักปิดทอง เหนือองค์พระพุทธรูปมีดาวเพดานแกะเป็นรูปดอกบัวลงรักปิดทอง วางในช่องแก้ว จำนวน ๔๒ ช่อง นอกจากนี้มีการตกแต่งเสา ซุ้มประตูต่างใหม่ ด้วยลายคำอันเป็นเทคนิคที่นิยมของช่างชาวล้านนาสำหรับการตกแต่งวิหาร

วัดศรีหลวงแจ้ซ้อนได้รับการบูรณะครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๙ โดยชาวบ้านได้ช่วยกันรื้อหลังคาแป้นเกล็ดแล้วเปลี่ยนเป็นกระเบื้องคอนกรีต เปลี่ยนรูปแบบผนังวิหารใหม่ จากผนังที่มีช่องลูกตั้ง ให้เป็นผนังทึบแต่มีช่องแสงและลมผ่าน และครั้งที่ ๒ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๕ โดยฤๅษีตฤณกนิทมาทเป็นผู้นำร่วมกับชาวบ้าน ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๒๗-๒๕๒๘ มีการบูรณะพระเจดีย์ โดยการตัดและถอนเอาต้นไม้มที่ขึ้นอยู่บนองค์เจดีย์ออก

แล้วโบกปูนซ่อมแซมให้มีความสมบูรณ์และสวยงาม จากนั้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ กรมศิลปากรได้ทำการบูรณะครั้งใหญ่ทั้งวิหารและพระเจดีย์

โดยงบประมาณสนับสนุนจากกรมศิลปากร

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ กรมศิลปากรได้ประกาศขึ้นทะเบียนวัดศรีหลวงแจ้ซ้อน เป็นโบราณสถาน ปรากฏในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนพิเศษ ๑๐๓ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ โดยเป็นโบราณสถานลำดับที่ ๑๕ มีเนื้อที่ ๒ ไร่ ๒ งาน ๓๓.๐๑ ตารางวา